

ЛИЦЕТО ОТ СЕНКИТЕ

Роман

Павел Гоневски

2010

На брат ми Виктор, който е винаги до мен.

На баща ми Валентин, без когото този роман
нямаше да бъде същият.

ПЪРВА ГЛАВА

Уличната лампа в дъното осветяваше павираната алея само докъм средата, където лъчите ѝ се разтваряха в непроницаем мрак. Вече привикнали към тъмнината, очите му следяха нервните прибежки на огромен плъх. Животното се щуреше, спирайки на всеки няколко крачки, за да души липсващия вятър.

Нетипично, но жегата продължаваше да притиска града много след залез слънце. Изляла се от юлското небе през деня, сега тя извираше от стените и паважа на Камдън Таун в Северен Лондон.

Тони се потеше. Влажният въздух лепнеше из дробовете в огромния му гръден кош и го караше да се задъхва. Трепереше.

Почеса небръснатата си брада и направи опит да въздъхне, преди да потърси кутията цигари в джоба на широките си панталони.

Колко ли още трябваше да чака?

„Малко” – успокои се сам.

Всеки момент онзи тип щеше да излезе от заведението и да се запъти към дома.

Изведнъж наостри уши. Шумна ли нещо, или нервите му играеха номера? Вдигна очи и огледа улицата, на ъгъла на която бе застанал. Стара, тясна, павирана, осветена и безлюдна. Надяваше се да остане пуста и след малко, когато се появеше онзи. Предпочиташе да не обяснява на случайни минувачи или полицаи защо налага един от местните престъпници. Очакваше да се стигне до бой, защото Мърфи не беше от услужливите.

Дали да не влезе по-навътре в алеята? Бяха ли достатъчно плътни сенките, за да го скрият?

Да.

Сводникът щеше да се появи откъм светлото. Освен това водата, капеща от климатичните инсталации върху едрите неравни павета, отразяваше и усилваше блясъка на уличната лампа. Щеше

да заслепи всеки, запътил се насам. Тони понечи да направи крачка напред, когато нещо над него профуча и го накара да замръзне със свито сърце.

Котаракът прелетя няколко метра и се приземи върху плъха. Зашеметен от удара, масивният гризач направи отчаян опит да се изплъзне към сенките. Нямаше шанс. Хищникът впи зъби в шията му и замря. След малко, понесъл плячката си, се извърна и се стрелна обратно нагоре. Използва добре познати издатини по тухлите, за да се изкатери отново върху стената. Мускулестият му силует се очерта за миг пред светещия прозорец на съседната къща, преди да се гмурне от другата страна.

Тони гледаше сцената като хипнотизиран. Потта се стичаше по слепоочията му. Понечи да я избърше, но се отказа. Нямаше смисъл. След секунди щеше отново да потече. По-важно бе да успее след малко да влезе в ролята на котарака.

Все още не се замисляше сериозно за събитията, довели го тук, но след миг щеше да го стори. Щеше да си зададе много въпроси, защото не беше такъв човек. Не прекарваше нощите си в тъмните алеи. Не дебнеше непознати.

Мислите му се понесоха назад, към Средиземно море и кипарисите. Към градината. Към плажа.

И тогава някой зад него изкрещя...

ВТОРА ГЛАВА

Точно десет дни и пет часа по-рано Тони си почиваше, опънал масивното си почти двуметрово тяло върху дървен шезлонг. Не мислеше. Очите му бяха затворени, а ръката с догарящия фас висеше, докосвайки ниската трева. Притворените клепачи играеха ролята на екрани, върху които съзнанието му прожектираше образи. Картините, вдъхновени от заобикалящата го красота, се редяха и променяха. Той им се наслаждаваше една след друга в очакване на следващото си платно – онова, което утре щеше да се настани върху статива вляво от шезлонга.

Със снижаването на слънцето жегата на средиземноморското крайбрежие беше намаляла, но все още се усещаше. В градината на хълма бе приятно топло, но Тони знаеше, че долу улиците на Йорет де Мар направо се задъхват. По това време изкъпаните и обилно намазани с лосиони летовници плъзваха из центъра на крайморското градче, разположено на около седемдесет километра северно от Барселона. Някои от тях само се наслаждаваха на обстановката, други се оглеждаха за ледена бира, трети планираха вечерята, четвърти търсеха място да харчат пари, а всички вкупом вдигаха средната температура на въздуха. Местните жители, с изключение на търговците, се стараеха да не се мяркат. Те презираха шумните тълпи холандци, французи, англичани, германци и руснаци. Страняха от тях. Подиграваха се на розовите им кожи и запотени чела. В моменти на размисъл или откровен разговор над чашите домашно вино обаче гордите каталунци благодаряха на Светата Дева за туристите, които плащаха в брой за нашествието си.

Маркизата беше от онези местни хора, които никога не се смесваха с потните намазани тълпи, но и не си позволяваха да ги

съдят. В момента тя вероятно се преобличаше за вечеря. Тони с нежелание изгаси фаса в пепелника и отвори очи.

На пет метра пред него ниска, дървена ограда бележеше края на полегатия затревен склон и началото на отвесните скали, в подножието на които с грохот се разбиваха вълните. Отзад и от двете му страни се простираше великолепната градина на Маркизата, създадена от покойния ѝ съпруг и стопанисвана от общината. Въпреки огромното си богатство деветдесет и осем годишната дама не бе пожелала да запази тази красота само за себе си. Подобно на своята съседка, вдовицата на Маркиза на Ровиралта, собственицата на тази градина охотно бе подарила на обществото заобикалящата я прелест. Въпреки високата входна такса потоците от посетители не секваха цяло лято. От осем сутринта до осем вечерта те разчупваха с глъчка тишината на мястото. Тони обожаваше спокойствието преди и след тези часове. Тогава наистина се чувстваше далеч от дома.

Израсъл в нестихващия бръм на Лондон, трийсет и две годишният Антъни Бакстър се наслаждаваше на всеки миг тишина, на всяка секунда, свободна от бученето на автомобилни двигатели и ремонтни бригади, необременена от бърборенето на радио и телевизия. Шумът на листата, грохотът на прибоя, писъците на гларусите бяха част от най-блажения покой на света. Тони щеше вечно да бъде благодарен на Маркизата за гостоприемството и извора на вдъхновение. Иначе с репортерската заплата нямаше да може да си позволи всяко лято да изкарва целия си отпуск по хотели.

С Маркизата се бяха запознали преди три години. Тони се беше отбил в градината, за да рисува, и беше оставил съпругата си Ана да обикаля магазините в града. Улисан в скициране в репортерския си бележник, бе пропуснал затварянето на портите, оставайки незабелязан чак до появата на Маркизата. Заинтригувана от творческите му наклонности, тя го беше поканила

на вечеря и след дълъг разговор го бе помолила да я посещава по-често.

Тони се надигна се от шезлонга, нарами статива, вдигна дървеното куфарче с боите и се запъти нагоре към къщата.

Половин час по-късно, изкъпан и преоблечен в костюм, той се настани на дългата маса, оглавявана от господарката на дома. Достоепна и със завидно самочувствие, тя не изглеждаше на годините си. Мисълта ѝ бе ясна, речта – отчетлива, а поведението ѝ издаваше жажда за живот, по-силна от тази на повечето младежи, които Тони беше срещал. Единствено стотиците тънки бръчки по слабото ѝ лице и схванатият ѝ десен лакът подсказваха, че е оставила зад гърба си близо десет десетилетия.

- Струва ми се, че някой отново закъснява – разсеяно го посрещна тя, протягайки лявата си ръка към чашата с вино.

- Съжалявам, госпожо – едва сдържайки усмивката си, отвърна той.

Тя отпи глътка, хапна маслина, остави настрана романа, който четеше, и добави:

- Изглежда някой не е изтупал и праха от ревера си.

Тони погледна надолу и забеляза цветния пращец, полепнал по тъмносивото сако. Тупна ревера с пръст, позволи на усмивката си да излезе от нелегалност и пожела добър апетит на домакинята.

- Добър апетит, Тони – усмихна се и тя като снизходителна баба на палавия си, но любим внук.

Понесла сребърен поднос с предястия, прислужницата се появи сякаш отникъде. Следваше я мургавият ѝ съпруг с нова бутилка вино в ръка. Тя постави чиниите на масата, докато той наливаше виното. Маркизата им благодари с едва забележимо кимване, преди да се обърне към Тони:

- Днес какво те заплени?

- Скалите под портокаловата градина. Няма да ги рисувам, но ме отвеждат на едно друго място, което ми харесва.

- А какво ще рисуваш?

- Каквото ми роди главата. Което поиска да бъде рисувано. Още не знам. Днес завърших един зелен плаж – усмихна се Тони.

- Знаеш ли, Маркизът много обичаше да рисува гларусите. В полет, върху боровете, в градината. Възхищаваше се на изящните им движения, на устрема им.

Възрастната дама придоби изражението, запазено за тази тема. Заговореше ли за покойния си съпруг, тя неминуемо зарейваше поглед с леко смръщени вежди, някак напомнящи усмивка.

Тони кимаше любезно, без да я прекъсва. Не би си позволил да отклони мислите ѝ, понеже не желаше да прогони спомените, а и се притесняваше да не се изпусне, споделяйки мнението си за творчеството на стария аристократ. Картините, които висяха из цялата къща, бяха забележително посредствени. Вероятно затова всички те се намираха под този покрив, с изключение на онези, давани като подаръци на приятели, познати и бизнес партньори. Нямахше откупки. Очевидно покойният Маркиз е бил представител на онази нещастна част от човечеството, дарена с нулев талант, но с огромна любов към хобито си, срещнала разбиране единствено от най-близкото си обкръжение.

- Обичаше всяка живинка – продължи Маркизата. – Радваше се на дърветата, цветята и дори на насекомите. Заглеждал ли си се в картината над леглото в спалнята ми?

- Никога не съм влизал в спалнята ти.

- Да, прав си. Трябва да ти я покажа някой път. Той с такава нежност пресъздаде дъждовните капки върху листата на портокаловото дърво. Как само стоеше пред статива и се наслаждаваше... А между капките – пчела, която си почива. Просто

виждах как рисува от сърце. Отвътре му идваше. Не като някои, които мацат, само за да печелят.

Тони мълчаливо прокара с вино поредната хапка пилешко. Добре разбираше домакинята си. Неведнъж бе попадал на художници, които спадаха към групата на занаятчиите. Рисуваха на килограм, даже на тон. За минути. С майсторски замах, но без вдъхновение. В повечето случаи бяха завършили реномирани академии и имаха брилянтна техника, но не и душа на творци. Той самият никога не бе стъпвал в училище по изкуствата и никога не бе взимал частни уроци. Нито един самоучител не трупаше прах в библиотеката му. В детството му не бе имало място за подобни глезотии.

- Разбира се, че трябва да ми я покажеш – съгласи се той с Маркизата и набоде една маслина с аншоа. – Знаеш, че много уважавам работите на Маркиза.

Не я излъга. Не е нужно да харесваш нечии творби, за да ги уважаваш.

- Напомни ми утре следобед.

- Непременно.

- Чудя се дали ще ти остане време, преди да се върнеш у дома, да си изпълниш обещанието.

Тони наостри уши. Трябваше му известно време, за да направи бърз преглед на спомените си. Обещание ли? Какво обещание?

- Много искам да ми подариш Мерседес.

Ако не беше на вечеря, на маса, Тони щеше да се плесне по челото. Напълно беше изключил.

- Разбира се, че не съм забравил. Просто опитвам да избира най-добрата среда. Последно си мислех за фонтана в кедровата градина, но не съм се отказал и от поляната с магнолиите. Ти къде предпочиташ?

В този момент обектът на разговора се появи в дъното на трапезарията. С вирнат от любопитство нос, черно-белият женски кокер шпаньол размаха уши и препусна към любимата си стопанка.

Лицето на Маркизата грейна.

- Какво търсиш тук? Ходи да си вършиш кучешката работа. В момента се храним – с престорена строгост я сгълча тя.

Мерседес не искаше да чуе. Доловила дружеската интонация, тя нехаеше за смисъла на думите. Въртеше перката, наречена опашка, и подскачаше в опит да се присъедини към трапезата. Маркизата отрязва парче месо и понечи да го пусне на пода. Както винаги, подцени ловкостта на четирикраката си приятелка, която го улови още във въздуха и го глътна, без да дъвче.

- Няма повече. Край. Ти си вечеряла.

Мерседес изскимтя сърцераздирателната си молба.

- Не – отсече Маркизата.

- Как да я укротим, за да я рисувам? – мъжът се включи в разговора между двете жени.

- О, тя е добро момиче, ще стои мирно, ако я помолим.

Тони повдигна вежда.

- Нали ще стоиш мирна, Мерседес? – Маркизата потърси потвърждение на абсурдното си твърдение.

В отговор долетя ново скимтене, придружено от тропане на опашка по пода.

Тони се засмя.

Маркизата вдигна очи към него и с усмивка сви рамене:

- Е, може да се наложи да я скицираш, докато спи. После ще пренесеш скицата там, където искаш. Струва ми се, че первазът на фонтана е подходящ.

- Съгласен. Ако ще е в легнала поза, спокойно може да е върху перваза.

Маркизата протегна ръка и погали кучето.

- Много ще ми бъде мъчно, когато си отиде. С мъжа ми имахме две прекрасни испански хрътки. Той така и не намери време да ги нарисува. Сега почти не си спомням лицата им. Не искам същото да се случи и с Мерседес.

- Няма. Обещавам – отвърна Тони.

Въздържа се от коментар и за пореден път се възхити от духа на домакинята си. Тя дори за миг не допускаше, че кучето, което бе едва на година и половина, може да я надживее.

ТРЕТА ГЛАВА

- Трябва да се разходим до върха. Представяш ли си каква е гледката от там?

- Разбира се, ще се разходим. Но какво ще кажеш да оставим това за утре, по светло?

- И сега е светло!

Ана припкаше около него като дете, увещаващо родителите си да се качат на въртележка. Превъзбудена, тя преливаше от енергия, донякъде благодарение на двата огромни коктейла, които току-що беше обърнала в бара на плажа.

- Сега – да. Но след малко ще се стъмни – опита да я вразуми Тони.

- Няма. Виж колко е близо – задърпа го за ръката тя.

Той пусна шумна въздишка, надявайки се все пак да срещне разбиране. Не се получи. Ана облепи лицето му с няколко звучни целувки.

- Нали не те е страх?

- От какво да ме е страх?

- Не знам, от нещо. От високото, от гората, от гларусите?

- Разбира се, че не.

- Чудесно. Тръгваме тогава.

Тони поклати глава, но се подчини. Не тръпнеше от желание да я носи обратно на гръб, когато умората от катеренето изстиска и последната капка ентузиазъм от главата ѝ, но не му се и спореше. Хълмът, на върха на който се намираще последната оцеляла кула от някогашната крайбрежна крепост, бе достатъчно стръмен, за да откаже Ана още след двайсетина метра. Поне така се надяваше Тони.

Това бе вторият ден от почивката им в Йорет де Мар преди три години. Бяха купили евтин туристически пакет за едно от десетките хотелчета в центъра на града и си бяха обещали да не прекарват цялото време върху шезлонгите. Щяха да обиколят и да разгледат наоколо.

Плажът бе дълъг няколко километра. По палмовата алея край него се мъдреха будки, предлагащи сладолед, палачинки и билети за разходки с корабчета, а на самия пясък бяха пръснати барчета. Едно от тях послужи за отправна точка на разходката, която щеше да промени живота на Тони. Взели решение за посещението на кулата, двамата се запътиха нагоре.

- Можеш ли да проумееш факта, че преди години никой не е ходил на плаж за удоволствие? А пясъкът е бил отрупан с рибарски лодки и мрежи... – зачуди се Ана.

- Така е. Хората са хвърляли повече усилия, за да си осигурят прехраната. Не са имали време да се търкалят по плажа.

- Не забравяй и нас. Без самолетите със светлорозови туристи от Северна Европа, зажаждали за слънчева топлина, пясъкът не е имал стойност.

Образът на пълчищата, атакуващи средиземноморското крайбрежие, разсмя Тони. Неприятното усещане от загубата в препирнята одева напускате съзнанието му, отстъпвайки място на

насладата, породена от чувството за свобода. Защо трябваше да се разправят? Тук имаха възможност да правят когато каквото си пожелаят и трябваше да се възползват. Само след седмица щеше да им се наложи да се вклинят в тълпата вече тъмнорозови курортисти и да се завърнат по работните си места.

- Сладолед? – поинтересува се той и спря на една опашка.

- Да! Голям, „Малага“! – възторжено подскочи Ана.

Сто метра по-нататък жълтеникавата сметана със стафиди и ром течеше по фунията и брадичката ѝ. След няколко неуспешни опита да овладее процеса на топене, Ана се примири.

- Ще се измия в морето. М-м-м, колко е вкусно. Не си ли си задавал въпроса как са измислили сладоледа?

- Май е дошъл от Китай. Някъде съм чел, че някога са смесвали сняг с мед.

- Сняг с мед?

Тони кимна утвърдително и се усмихна. Усещаше свежестта и липсата на претенция, които лъхаха от съпругата му. Тя не бе от хората, които се отпускат лесно. До някаква степен, разбира се. Но не прекомерно. Почти никога не я бе виждал да не се притеснява от накапаната си със сладолед фланелка. Или да не си поглежда часовника. Или да не се замисля за следващата си стъпка.

Ана беше от онези хора, които винаги бяха нащрек. Тя неизменно знаеше кой и кога бе следващият влак, защото запаметяваше информационното табло още с влизането си в гарата. Никога не закъсняваше, никога не пристигаше прекалено рано, никога не забравяше уговорки. От малка бе възпитана да бъде прилежна. Родителите ѝ, полицай и секретарка, се бяха постарали да я снабдят с колкото се може повече инструменти на успеха. Дъщеря им, свикнала с тази стриктност, почти не допускаше грешки в живота си, защото не изпаднаше в непредвидени ситуации.

Понякога тази безгрешност я караше да изглежда дистанцирана от приятелите си, но това бе само илюзия. Ани

обичаше да общува, просто не се отпускате докрай. Може би затова сега Тони искаше да ѝ се радва повече от обикновено. Да позволи на приповдигнатото ѝ настроение да го зарази и окрили. Пречеше му само фактът, че знаеше причината за еуфорията ѝ. Алкохолът.

Когато стигнаха подножието на склона, опита да я вразуми отново:

- Виж, че се смрачава. След малко ще е тъмно и ще се чудим как да се прибираме.

Не му допаднаше ролята на разумния в семейството.

- Няма да се отдалечаваме – тя се завъртя и увисна на шията му. – Само мъничко. Ще се покатерим до кулата и се връщаме.

Ана плесна целувка върху устните му. Последва и втора. После трета. Планът на Тони изискваше да бъде строг, но канонадата го омилостиви. В крайна сметка наистина нямаше нужда от бдителност и разум тук, край морския бряг. Той я тупна игриво отзад, за да я подкара по пътеката.

- Нали не ми се сърдиш за нещо? – Ана застана пред него и го накара да спре.

- Разбира се, че не се сърдя. За какво да се сърдя?

- Обичаш ли ме?

- Разбира се, че те обичам, Ани. Просто малко се притеснявам, че коктейлите те карат да губиш преценка за нещата. Това е.

С премрежен поглед и хитра усмивка съпругата му го хвана за ръка и го поведе нагоре с думите:

- Знаеш, че никога не губя преценка.

- Така е обикновено. Не губиш.

- Кажеш ми, че просто те мързи. Ще те разбере. Винаги можеш да ме чакаш долу, докато аз изразходвам малко енергия.

- Да, добре. Ама другото лято.

- Идваш ли?

- Много ясно, че идвам.

Алеята бе около два метра широка и в тази си част се виеше, доста равна, по ръба на възвишението над морето. Плажът бе останал зад тях, но не и посетителите му. До площадката за снимки и кафенето, разположено малко по-нататък, все още се размотаваха цели тълпи. На около половин километър почти отвесно над тях, върху съседния хребет на хълма, се издигаше кулата. До нея се стигаше по тясна пътека, или по-скоро пръстена стълба, изровена от хиляди подметки между корените на храсти и скални борове.

Щом стигнаха подножието ѝ, Ана не се поколеба и хукна нагоре. Тони я последва. Знаеше, че жена му е спортна натура, но не очакваше чак такава скорост по вертикала. Той самият също бе в много добра форма. Движеше огромното си мускулесто тяло с лекотата на пума. Гледаше внимателно в краката си, съсредоточено избягваше стърчащите корени и парчета скала.

След малко тежкият наклон свърши и двамата се оказаха върху малко плато. Отляво вълните се разбиваха в скалите ниско долу, а отдясно беше залесено с борова гора. За да се ограничи ерозията на почвата, предположи Тони. По средата, непосредствено над скалите, минаваше широка алея, която вероятно водеше към кулата. Самата руина не се виждаше, скрита зад високите дървета.

- Иха-а! Не е ли красиво?! – задъхана, Ани се завъртя с разперени ръце около себе си.

- Да, така е.

Тони не можеше да твърди, че е останал без думи, но все пак харесваше гледката, която се откри пред тях.

- Гледай, там небето е червено, а там – става лилаво.

Ана посочи последователно на запад над горичката и на изток – към хоризонта.

- Наистина. От кулата, ако е отворена, залезът ще се вижда още по-добре.

Движението явно ѝ хареса и тя отново се завъртя. Приличаше на малко момиче, току-що открило ефекта от световъртежа.

- Ще паднеш и ще си ожулиш коленете. После – край на късите поли – предупреди я Тони.

Тя само се изкикоти.

- Продължаваме ли към кулата?

- Продължаваме – Ани спря да се върти и направи крачка по пътеката.

Залитна.

Тони изтръпна.

Очите му се отвориха широко, докато поемаше въздух, за да извика. В опиянението си Ана не осъзна какво следва. Разперила ръце за равновесие, тя направи опит за още една крачка напред, но вместо това пристъпи встрани. После още веднъж.

Тони изпита смазващото усещане, че е завинтен за земята. Също като в кошмар. Не можеше да се движи. Стори му се, че на забавен каданс поема към ръба на пропастта, за да пресече пътя на жена си, устремена към сигурна гибел. Ана, леко изненадана, полагаше усилия да не се отклонява от правилната посока. Вместо обаче да спре и да изчака световъртежът да отшуми, тя отново направи крачка, която я тласна още по-близо до ръба.

Тони най-сетне успя да изкрещи:

- Стой!

Но вече беше отчайващо късно. Безпомощен, абсолютно безсилен да се намеси, той видя как съпругата му, неговата единствена, любима Ана, се препъва в един от многото отвратителни криви корени и полита.

Онова, което остана от вика му, се изроди в нещо средно между рев, вой и грачене.

Препъвайки се, стигна до ръба. Съзнанието му опитваше да намери място за мисълта, че е останал сам. Нямаше дори теоретична възможност Ана да оцелее след падане от трийсет метра върху назъбени скали. Тони се закова на сантиметри от урвата.

- Ани-и-и! – по-скоро автоматично ревна.

Вятърът вдигна прахоляк и го изстреля в гърба му. Той залитна, но не последва Ана. Вместо това, задъхан, потърси сили да погледне надолу. Веднага му се зави свят. Дори само при вида на тъмносиньото Средиземно море под него. Отстъпи назад. Така се чувстваше по-сигурен. Вдигна очи към небето и за първи път в живота си понечи да се помоли. Стисна зъби, вдиша дълбоко... Какъв беше този звук? Коленичи върху сухата пръст на пътеката и залази напред. Стараеше се да гледа право между огромните си лапи и нито сантиметър по-напред. Странен тон се прокрадна между грохота на прибоя и свистенето на вятъра.

Още една крачка и Тони се оказа на ръба. Погледът му се плъзна по края на пътеката и се спусна надолу по отвесните скали, осяани със странни храсти и борове с възлести стволоче. Какво щеше види? Как изглежда изпочупеното тяло на Ана? Вероятно като трагичните фигури на самоубийци, скочили от високо. Или като прегазените от коли?

Нещо в стомаха му се раздвижи. Образите на разни нещастници, загинали преждевременно от тежки травми, се разходиха в съзнанието му. Такива бяха някои от клиентите във всекидневието му на криминален репортер. Страхът стегна гръдния му кош още по-здраво.

По дяволите, какъв беше този странен звук?

Нима гларусите вече пируваха? Щеше ли да понесе гледката? Това нямаше да бъде безименен, непознат труп. Ни най-малко.

Очите му търсеха. Тони до такава степен се беше вторачил в обливаните с морска пяна скали ниско долу, че пропусна важна подробност от пейзажа само на метри вдясно.

Тогава отново го чу.

Погледна.

И я видя.

Тя лежеше, вкопчена в разперената корона на средиземноморски бор. Дървото, протегнало жилестия си ствол

сякаш направо от скалата, беше успяло да пресече падането ѝ. Сега просто я държеше в клоните си и чакаше търпеливо някой да си я прибере. Естествено, тази чест се падаше на Тони.

- Ани!

Тя му отговори със същия звук, който бе привлякъл вниманието му. Хлипове.

- Ох, Ани... Стой. Не мърдай. Не се плаши. Дървото е здраво, няма да поддаде. Няма да се счупи. Сега идвам. Чакай.

Лазейки по ръба на урвата, Тони опитваше да измисли как да спаси любимата си, но страхът му пречеше.

- По-опасно е, ако се уплашиш. Не се плаши. Стой си мирно там и ме чакай. аз ще те измъкна като едното нищо. Само да не се пуснеш. Дървото е здраво, корените му са дълбоко в земята, няма да поддаде. Сигурно и мен ще издържи. Няма да се счупи. Не се безпокой.

Не спираше да нарежда. Досещаше се, че успокоява по-скоро себе си, но не можеше да млъкне. Страхът го водеше за носа и правеше каквото си поиска. Дали му личеше? Не трябваше да показва несигурност пред Ани.

Най-накрая се добра до мястото, откъдето тя полетна надолу. Борът се намирал на два метра под него. Точно колкото да не може да я стигне. Трябваше да разсъждава много бързо. И ясно. Заповяда на мислите си да се организират и да потеглят в една посока.

- Измъкни ме оттук, Тони, моля те – през сълзи, треперейки, изхленчи Ана.

- Ще те измъкна, не се притеснявай. Няма проблеми. Веднага те измъквам!

Мисли, мисли! Не можеш да подадеш клон, нито да протегнеш крак. Не можеш да разчиташ, че Ани ще се задържи сама. Не и в това състояние на страх.

Нищоожното разстояние беше неприятно препятствие. Обаче заради страха си от високото, Тони го вкара направо в категорията на непреодолимите.

Погледна Ана. Жена му лежеше по корем. Ръцете ѝ бяха здраво вкопчени в клоните. Лятната ѝ рокля се бе вдигнала нагоре, излагайки на показ бикините на банския костюм. Дълги кървави драскотини по бедрата още доста време щяха да ѝ напомнят преживяването. Изглежда, че се държеше здраво, но той знаеше, че не е стабилна. Пръстите ѝ много скоро щяха да отмалеят. Изпуснеше ли се, нямаше никаква гаранция, че ще остане в короната на дървото. Спешно трябваше да се намеси. Но как?

Отново огледа възможностите. Отвесна скала, от която стърчаха корени и растения. Стъбло. Бор. Да, нямаше друг вариант. Трябваше да се спусне по издатините и да стъпи върху ствола на дървото. Само така можеше да достигне Ана и да я изтегли. После трябваше да намери начин да я качи обратно горе.

От страх гърдите му се свиха до размера на кутия цигари. Виеше му се свят. Чувстваше се абсолютно безсилен. Но не можеше да си позволи да хленчи.

Както беше коленичил, се обърна с гръб към урвата, сграбчи дебел корен, който стърчеше от земята, завит като халка, и изпъна крак надолу.

- Ох, Тони, внимавай! – успя да проплаче Ана, която с усилие извърна глава назад, за да го наблюдава.

- Не се притеснявай, скъпа. Всичко е наред. Ще ти обясня какво ще направим. Ти само се дръж здраво.

Краката му търсеха място, където да стъпят, докато очите му избираха следващата грапавина-ръкохватка. Откриха ги горе-долу едновременно. Смъкна се малко надолу. После още малко. По-лесно бе, отколкото предполагаше. Не смееше да отмести поглед от стената и се надяваше, че няма да се паникьоса, когато настъпеше моментът да се обърне.

Още една стъпка надолу. Дясното му ходило докосна хоризонталния дънер на бора. С лявата си ръка внимателно напипа стеблото на жилав храст и го стисна с все сили. Понечи да се обърне, но не можа. Загубеняк! Явно мозъкът му не функционираше добре. Трябваше да смени ръката. Стисна зъби и очи, пусна растението и плавно се отлепи от скалата. Направи полуоборота. Когато дойде моментът да размести стъпалата си обаче, лявото настъпи дясното и Тони залитна. Сърцето му подскочи.

Дървото се разклати.

Откъм Ана долетя кратък писък.

Дъхът му секна.

За секунда го връхлетя спокойствието на обречения, готовността да се предаде. Нямаше шанс. Сковано от страх, съзнанието му дори не направи опит да превърти пред очите му лентата на миналото. Дали щеше да го стори по време на полета към смъртта?

Мигът обаче отлетя и Тони откри, че отново се е залепил за скалата и е възвърнал равновесието си. Наложил си да се съсредоточи. Повтори упражнението, но този път по-внимателно и бавно. Мислено измери всеки милиметър. Успя.

- Как си, Ани? – с пресилена усмивка зададе безсмисления си въпрос. – В отговор получи отчаяно скимтене. Ана бе на около метър и половина от него. – Сега ще те измъкна. Ти само се дръж.

Бавно, стискайки здраво храста, Тони коленичи и после седна върху ствола. Разкопча масивния колан на джинсите и го изтегли от гайките. Принуди се да пусне импровизираната ръкохватка и да направи примка, прекарвайки каиша през катарамата. Уви свободния край около китката си, хвана се пак за храста и погледна съпругата си.

- Ани, искам много внимателно да се приближиш към мен. Ще ти подам колана. Пъхни китка в примката, стегни и се дръж здраво.

Тя вече въртеше глава, отхвърляйки идеята.

- Няма да мога. Не... Не... Страх ме е.

- Не е лошо да те е страх. Само не се паникьосвай. Просто се съсредоточи и ми имай доверие.

- Не мога, Тони. Не мога. Наистина не мога.

Ана се вкопчи още по-настъргвено в короната на бора. От очите ѝ потекоха сълзи.

- Ани. Ани, чуй ме – не успяваше да я откъсне от мислите ѝ той. Повиши тон: – Ани!

Тя го погледна. Изненадващо за самия себе си, Тони забеляза, че опитите да ѝ вдъхне увереност, му помагат да забрави собствения си страх.

- Нямаме друг избор.

- Извикай помощ.

- Няма откъде, Ани. Не знаем кога ще дойдат. Колко още можеш да издържиш така?

Тя замълча. Може би преценяваше колко сила е останала в пръстите ѝ.

- Всяка минута е ценна – не ѝ позволи да се разсейва Тони. – Съсредоточи се, огледай къде да се хванеш и давай насам.

Ана го послуша. Очите ѝ зашариха, а лицето ѝ придоби самоуверено изражение. Стисна зъби и отвори пръстите на едната си ръка. Нищо не се случи. Не изгуби равновесие. Вероятно окуражена от този факт, тя се протегна и сграбчи друг клон.

Мракът скоро щеше да погълне короната на бора. Поне още петнайсетина минути обаче клонакът щеше да се очертава ясно на фона на небето. Тони наблюдаваше сцената със смесица от страх и спокойствие. Ани полака-лека се обръщаше с лице към него. С всяка секунда движенията ѝ ставаха по-уверени. Щеше да се справи. Щяха да се измъкнат преди падането на нощта.

След още две полузавъртания тя стигна до основата на короната, достатъчно близо, за да се усмихне:

- Помощ.

Тони се увери, че е застанал стабилно, преди да протегне лявата си ръка, с която държеше колана. Примката с катарамата тропна в ствола на около педя от Ана, плъзна се и увисна над бездната. Без да иска, Тони я проследи с поглед. Когато никелираната стомана блесна на фона на тъмносините вълни, светът пред очите му се наклони, заплаши да се завърти и мълниеносно изгълни заканата. Тони си наложи да затвори очи, за да се овладее. Не забеляза разклащането на ствола.

Ана обаче го усети. И изпищя. Подготвила се да улови колана, тя се държеше само с една ръка. Ужасът я връхлетя и сякаш я тласна напред. С пъргавина, която по-късно щеше да я изненада, тя се пусна и запълзя към Тони, който седеше върху бора. В устрема си не забеляза, че очите му са затворени. Виждаше само грапавата усукана кора на дървото. Голите й крака се влачеха и броят на драскотините по тях растеше главолмно. Добра се до мъжа си и, без дори да разбере как, се покатери по него, изправи се, прескочи го, стъпи в самата основа на ствола и се залепи за скалата.

Напълно шашнат, пропуснал началото на сцената, Тони отвори очи едва щом усети ноктите ѝ да се впиват първо в бедрата и ръцете му, а после и в раменете. Рязката промяна в ситуацията го изтръгна от вцепенението и го върна към нормалното възприятие на света с неговите статични хоризонтал и вертикал.

- Боже Господи! – успя да промърмори.

Половин час по-късно Ана лежеше в скута му със затворени очи, далеч от скалите и смъртта. Тони изпитваше огромно желание да я бутне встрани и да се просне върху тревата, но възпитанието му пречеше. Под палмата, на двайсетина метра от злополучната пътека, сърцето му вече туптеше равномерно и спокойно. Мислите обаче не го следваха. Те прескачаха, трепереха и непрекъснато връщаха лентата назад. Караха го да се срамува. Беше сгафил, излагайки на риск съпругата си. А и себе си.

Страхът го бе победил в критичния момент.

- Какво щях да правя без теб... – промълви Ана.

Тони стисна зъби. Вече беше осъзнал, че вцепенението му е останало незабелязано – чиста проба подигравка от страна на съдбата. Сега трябваше да приема благодарности за чужди заслуги. Наложих си да се закълне, че никога повече няма да позволи на страха да го надвие. Каквото и да се случи.

- Нищо не съм направил.

Тя отвори очи. Мъжът ѝ бе зареял поглед някъде в далечината над хоризонта. Ана протегна ръце и обърна лицето му към своето.

- Не е вярно – натърти думите тя. – Престани да го повтаряш. Ако не беше слязъл, за да ме принудиш да действам, щях да прекарам цяла нощ в клоните – рече и направи пауза, преди да допълни: – на теория. Но всъщност нямаше да издържа и час.

Той просто замълча и поклати глава.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три години по-късно Тони се надигна от стъпалата пред къщата, прекоси площадката с псевдоримските статуи и се отправи към скалите. Възнамеряваше да проследи изчезването на дневната светлина и изгряването на луната. Любимият му период от денонощието. Подозираше, че е бил любим и на безброй мечтатели от необозримото минало до днес. Дори преди това – по времето, в което човекът много по-слабо се е различавал от бъдещия си близък приятел – вълка.

Звездите караха Тони да се чувства част не от градината, градчето или страната, не от континента и Земята, а от Вселената.

От света. Създаваха му усещане за принадлежност. Винаги щом успяваше да потисне страха от собствената си нищожност и дръзваше да съзерцава, той долавяше странната си уникалност. Щом светът бе намерил за необходимо да го създаде, значи имаше смисъл. Разбира се, нито за миг не си позволяваше да го търси – нямаше да го намери. Но му бе приятно сериозно да допуска наличието му. Можеше да си позволи да отделя време за подобни занимания само тук, далеч от всекидневието. Тук, където никой не го познаваше такъв, за какъвто се налагаше да се представя у дома.

ПЕТА ГЛАВА

Запъхтяна и потна, Ана отключи вратата на викторианската им къща в Хай Барнет. Както под все още свирепото вечерно слънце, така и в коридора, жегата беше потискаща. По пътя към хола тя захвърли чантата, на която беше праметнала задължителното за офиса сако, разкопча панталона, остави го да се свлече на пода, после събу сандалите, изхлузи подгизналата си риза, метна я върху табуретката в хола и продължи към спасението.

Кухнята бе не по-малко сторецена от останалите стаи, но в ъгъла ѝ се спотайваше избавлението. Хладилникът.

Ана отвори фризера с една ръка, а с другата извади чаша от шкафа над микровълновата печка. Шест бучки лед дръннаха на дъното и продължиха да звънтят, докато ги заливаше щедра доза джин, последван от тоник. Капка лимон допълни коктейла, създаден, както подозираше Ана, за да връща хора като нея към света на живите.

Отпи. Мозъкът ѝ замръзна за секунда, преди да се отблагодари с малка доза адреналин. Тя се довлече вяло до хола и включи

огромния вентилатор. За пореден път се зачуди защо все още не бяха инсталирали климатик. Времето вече се различаваше коренно от онова в детските ѝ спомени. Летата в Лондон напоследък редовно сервираха температури над трийсет градуса по целзий. Освободи гърдите си от сутиена, който падна върху масичката за кафе. Погледна дисплея на музикалната уредба. Седем без пет. Още два и половина часа светлина. Топлина. Отпи още веднъж, въздъхна тежко и се просна на дивана. Дистанционното, както винаги, бе на дистанция. Защо всеки път го оставяше върху телевизора? Не противоречеше ли това на всякаква логика? Стана и отиде да го вземе. На връщане грабна и телефона. Докато седеше, се наслади на още малко джин с тоник и набра познатия номер.

- Липсваш ми – каза тихо вместо поздрав.

- Ани – отвърна Тони, – прибра ли се?

- Да. Ужасно е горещо. Още утре ще инсталирам климатик. Не се живее.

- Представям си. Колко градуса е?

- Трийсет и шест.

- Иха! Тук е само трийсет и четири.

- Завиждам ти.

- Няма за какво – тушира той.

- Какво прави днес?

Ана се изтегна на дивана, наслаждавайки се на струите въздух, които вентилаторът пращаше ритмично в нейна посока. Алкохолът започваше да действа и бе на път да я приспи.

- Нищо особено. Бях на плаж, четох, писах. Много интервюта, много записи, много работа. Още не мога да ги организирам.

- Ела си при мен. Няма да ти преча.

- Не мога там – много е горещо – с усмивка в гласа си подхвърли Тони.

- Ще сложа климатик.

- Шегувам се. Не това е причината. Знаеш, че тук се концентрирам по-добре.

- Но защо? Аз ли съм причината?

- Не си ти, любима. Просто тук напълно се откъсвам от всекидневието. Дистанцирам се от темата и я конструирам по-качествено.

Ана надигна чашата отново. Измърмори.

- Моля? – не я чу добре Тони.

- Нищо не съм казала.

- Напротив.

Тя въздъхна.

- Има ли нещо, което трябва да знам, Тони?

- Какво?

- Каквото и да било... Каквото прецениш.

- Накъде биеш?

- Наникъде.

- Пила ли си? – сателитната връзка успя да предаде недоволното изражение на Тони.

- Не. Да... Малко – полувиновно отвърна тя, преди да премине в защита: – Защо? – Чу го как поема дъх, но не го остави да й направи забележка: – Не бягай от темата. Имаш ли нещо да ми казваш?

- Кажы какво ти се върти в главата – той вече не криеше досадата си.

- Намерил си друга жена, нали?

- О, Боже. Подозирах, че натам вървиш. От къде на къде ти хрумна?

- Ти кажи.

- Аз не мога да кажа. Знаеш, че живея при Маркизата. Тя би ме изгонила на мига, ако заподозре, че съм хукнал по жени.

- Ъхъ – не особено убедено се съгласи Ана.

- Праща ти поздравя.

- Ъхъ.

- Ани, моля те. Не си и помисляй подобни глупости – Тони направи пауза, за да ѝ даде възможност да се включи. Когато тя не го стори, продължи: – Познаваш ме. Не съм такъв човек. Фустите не могат да ме впечатлят. Освен една. Нали знаеш? Ани?

- Да.

- Нали знаеш, че има само една жена, която ми прави впечатление на този свят?

- Да – отвърна тя, но пак не звучеше убедена.

Беше затворила очи. Правеше съзнателни и упорити опити да му вярва. Или поне така ѝ се струваше. Виеше ѝ се свят.

- Една-единствена. Няма друга. Как си облечена?

- Никак.

- О!

Тя си представи палавия му поглед и се засмя. Тони знаеше как да я накара да се чувства желана. Кога на шега, кога сериозно, винаги съумяваше да я наелектризира.

- Гола-голеничка – подсили впечатлението тя.

- Хм... Започвам да се чудя какво правя тук.

- И аз ти се чудя.

- Скоро ще се видим, мила, обещавам. Още малко работа имам.

- Обичам те.

- И аз. Маркизата ти праща поздрав.

- Благодаря.

- До скоро.

- Чао.

Тони прекъсна връзката. Тъгата нападна Ана.

Не искаше да остава сама, но изглежда не можеше да контролира събитията. Той просто използваше всеки миг, за да пътува надалече от нея. Какво му пречеше да работи у дома? Или в парка, или в кафенето? Защо трябваше ден и нощ да не се виждат? Вярваше, че не става дума за друга връзка. Вярваше му. Тони не

беше женкар. Освен това я обичаше. Но напоследък между тях се случваше нещо. Как, кога се бе прокраднало това отчуждение? С какво го отблъскваше? Възможно ли бе човек толкова силно да ненавижда алкохола? Джинът ли ги разделяше? Но самият Тони не попадеше в графата на въздържателите. А тя не пиеше без причина.

Вместо да донесат яснота, мислите я запратиха в още по-дълбоко самосъжаление. След още няколко минути и глътки Ана заспа.

...ТЪРСЕТЕ В КНИЖАРНИЦИТЕ...